

Но, ще ми кажете, че и Христосъ умрѣ. Не, Той не умрѣ, а възкрѣсна и се показа на Своитѣ любими. Когато вие умрете, ще възкрѣснете ли да се явите на своитѣ? Ето важниятъ въпросъ за васъ.

Вие може да имате понятие за Бога на нѣкой философъ, на нѣкой пантеистъ, на нѣкой материалистъ, на нѣкой църковникъ, но то нѣма да внесе въ васъ вѣчния животъ — онова вѣчно начало, онова вѣчно благо, къмъ което се стремимъ, което съставлява нашата цѣль. Вънъ отъ това, вие ще бждете въ положението на болникъ, който нощно врѣме се припича на луната и очаква тя да го стопли; или на гладенъ, който отдалечъ наблюдава хубавитѣ сомунѣ, или на жаденъ, който отдалечъ си въобразява, че пие бистра вода, и си казва: „Азъ я познавамъ“. Казвамъ ви: това не е познание, това е понятие за външната сѣнка на нѣщата. Когато придобиете истинското „познание за Бога“, вѣчниятъ животъ ще бжде осъщественъ въ вашата душа; тогава ще посрѣщате смъртѣта като тоя младъ овчарь. И надъ вашия гробъ нѣма да стои надписътъ: „Тукъ е заровенъ младъ и зеленъ, когото смъртѣта покоси“.

Но да се повърна пакъ на прѣдмета и да поясня въпроса съ една малка аналогия. Всѣко живо същество иска срѣда и условия, при които да може да живѣе: за растенията е необходима почва, влага, свѣтлина; за рибитѣ е потрѣбна водата, извънъ която тѣ не могатъ да живѣятъ; за птицитѣ, млѣкопитающитѣ, човѣка, срѣдата за тѣхния животъ е въздухътъ. Тази аналогия е вѣрна и по отношение